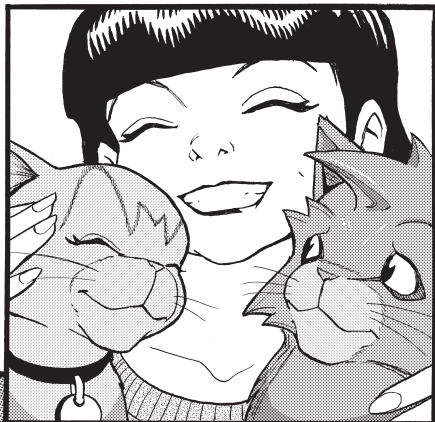

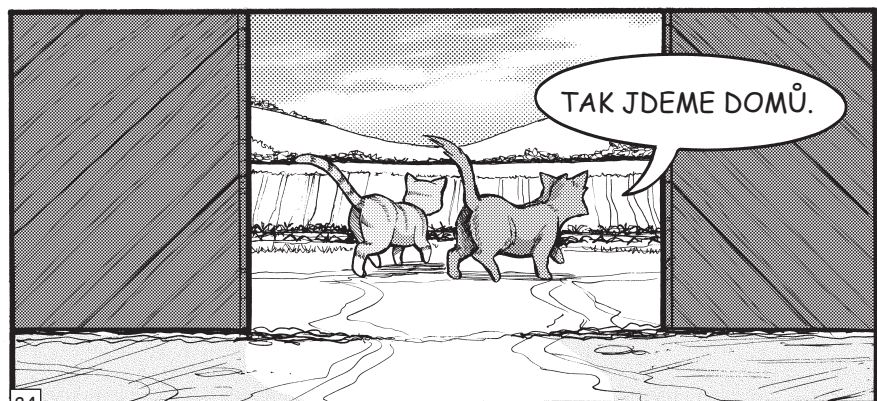

NE, DOKUD VÁM
NEPODĚKUJU.

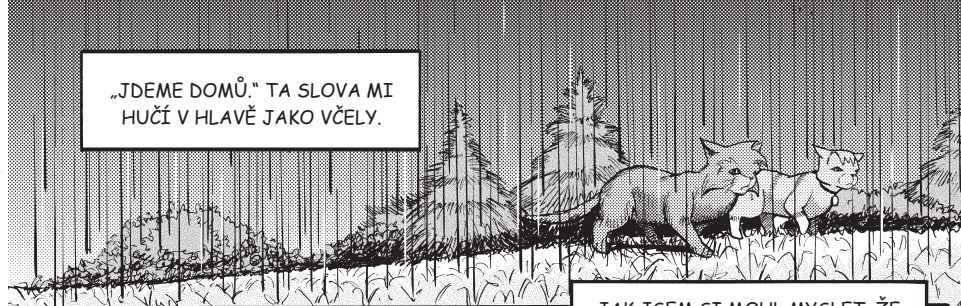
PŘIPRAVENÁ?

ANO.

TAK JDEME DOMŮ.

„JDEME DOMŮ.“ TA SLOVA MI
HUČÍ V HLAVĚ JAKO VĚLY.

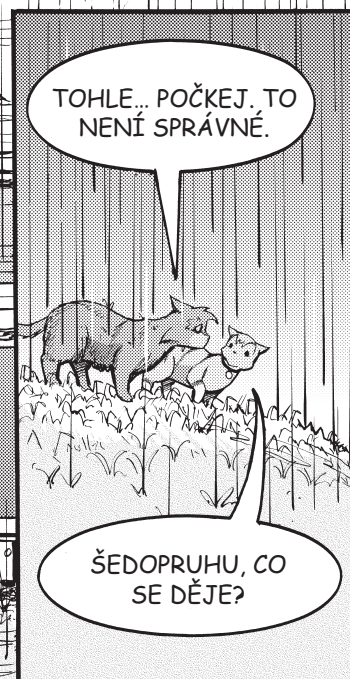

JAK JSEM SI MOHL MYSLET, ŽE
LES JE BLÍZKO. CELÉ DNY SE
VLEČEME MRAZIVÝM MOKREM.

JAK JEN JSEM MOHL MILLI ODVĚST
Z MÍSTA, KDE BYLA V BEZPEČÍ,
V TEPLÉ A MILOVÁNA, KDE
NEPOZNALA ZIMU NEBO HLAD?

JAK JSEM JÍ TO
MOHL UDĚLAT?

TOHLE... POČKEJ. TO
NENÍ SPRÁVNÉ.

ŠEDOPRUHU, CO
SE DĚJE?

JÁ... VYPADÁ TO JAKO MÍSTO,
KTERÉ ZNÁM, ALE... ALE NENÍ.
NEMŮŽE BÝT.